

Csáky Anna

Szállj, pillangó!

Kóbor János halálára

Szállj, gyönyörű pillangó,
az égből arany napsugár pereg
áttetsző, feszes szárnyaidra,
világos-sárga, narancs-okkerek.
A nap-hajú mezőkön lila, kék,
piros szín-terek,
pipacs-bíborral habos a rét,
s hullámzik, hív száz berek,
de te ne fordulj vissza,
csak szállj tovább!
A nap könnyed majd felissza.

Szállj, gyönyörű pillangó!

Siratod tán a kék eget,
mely esővel mosdik nyáridőben?
Az ősszel kigyúló fák fénye lett
vagy a ködös erdő fáklyalángja,
mely rabul ejt még ma is?
Talán a bimbók kibomló vágya,
a fűben megbúvó haris,
a sikongó haraszt fogva tart?
Gyümölcsfák ágain futó madárőrület,
zaklatott, szélfúttá kósza hang
csiklandja dalra szánt füled?

Sok itt a káprázat, illat, délibáb,
most tart a nap delelőt,
de te ne nézd, – szállj tovább! –
miként szorongnak őszi ködben
a bokrok hullás előtt!
Szállj, ahogyan száll egy lepke
illanó, könnyes sóhaja,
mintha a nap ideszédült lelke
zokogva búcsút mondana!

Kihulltál belőlünk, kék üstökös,
bár csillagod sok, még marad itt,
s lelked gyönyörű virága
talán nyitja szirmait.
Nézz a pergő napsugárra:
égbe billenő fejed koszorúzza,
ne gondolj többé ideátra,
kivérző szívekre, csak a TÚL-ra!

Bennünk a hulló fájdalom-könnyek
sötét gyöngyöket mosnak,
minden cinegénk szárnyaszegett lett,
ereje nincs a mosolynak,
az éj csillaga, holdja
bennünk ma szívig ég el,
s minden bánatunk, keservünk
homlokunkra ül ki éjjel.

Szállj, gyönyörű pillangó,
szívárvány-hidakon égve,
szórd ki szét szárnyaid hímporát
a táguló messzeségbe!

Lángok között

Háború van most a világban

Tüzek lobognak, gyilkosak, emberek!
Riadót fúj, sikolt a szél, köröz fenn,
lángol a város, zöldülő kert, berek,
leomló világok narancs-vörösben.

Látom a Félelem vész-teli lázát,
ropogó, füstben fuldokló tetőket,
az utakon ágfaló tűz cikáz át,
felforr a járda, pokoli mező lett.

Tüzeket okád most egy Kapzsi Sárkány
létfaló, nagy, kítátott sárga szája,
s a haldokló szépség hullása láttán
egész világunk lelkét is zabálja.

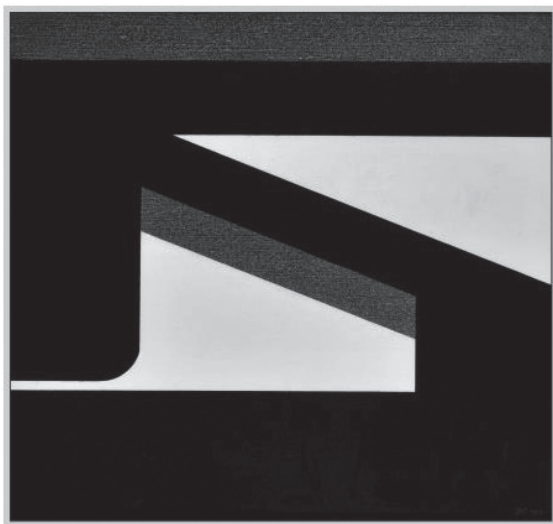
Gyűjtsatok tüzet a *szíveken* belül!
Közöttük tátongó, jéghideg terek...
Mit ér a hatalom, a pénz egyedül,
ha a Teremtő Isten is didereg?

Az elmúlás csendje

Hull a hó, mily szép a táj most:
fehér ruhában állnak a fák,
néma csend üli, őrzi a várost,
s kelti a múlás hangulatát.

Zúzvara csipkét fest fel az ágra,
jégtulipán az ablakokon,
tél-szerelemtől égi az álma
szürkeacélos hajnalokon.

Szunnyad a légi dunna, a felleg,
eldől a szél is, s mind, ami fáj,
lágý, puha fények villánya mellett
hallgat a csend, és hallgat a táj.

Tisztelet Barcsay Jenőnek (1981)